

Sygn. akt III CNP 14/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. L.

przeciwko I. L.

o rozwód,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 sierpnia 2012 r.,

na skutek skargi pozwanej

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 16 marca 2012 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanej na rzecz powoda
kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższym.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 16 marca 2012 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanej Iwony Lach od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 16 listopada 2011 r. orzekającego rozwód stron.

Wyrok Sądu Apelacyjnego pozwana I. L. zaskarżyła skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymaganie przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, niepubl.). Skoro więc ww. przepis wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie.

Pozwana sformułowała w skardze zarzuty składające się na podstawy skargi i obszernie je uzasadniła, jednak nie wskazała przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Twierdzenie skarżącej zawarte w uzupełnieniu skargi, iż „wskazuje na niezgodność z prawem wynikającą z ...” nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Podniesienie, że

sąd, wydając orzeczenie, naruszył – w ocenie skarżącej – określone przepisy prawa może być potraktowane wyłącznie jako zarzut odnośnie do orzeczenia, a więc jako element podstaw skargi, a nie jako wskazanie przepisu prawa z którym orzeczenie jest niezgodne.

Należy podkreślić, że także w ocenie Trybunału Konstytucyjnego wymaganie ujęte w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. określa najistotniejsze z sześciu wymagań co do treści, które spełniać musi każda skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Przepis ten nawiązuje do samej istoty skargi, której celem jest wykazanie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia, a wymaganie wskazania w skardze przepisu prawa, z którym w ocenie skarżącego zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, ma głębokie uzasadnienie w art. 77 ust. 1 Konstytucji. Trybunał trafnie także dostrzegł, że wskazanie przepisu, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, stanowi *differentia specifica* skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia i pozwala na odróżnienie jej od innych szeroko rozumianych środków zaskarżenia (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 lipca 2011 r., SK 49/08, OTK-A 2011, nr 6, poz. 55).

Nie można w związku z tym przejść obok faktu, że autor skargi pozbawił ją konstruktywnych cech oraz ustrojowej i procesowej funkcji, skoro nie tylko nie określił przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, ale także z zapoznaniem istoty tego nadzwyczajnego środka zażądał uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania przed Sadem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 w związku z art. 424¹², art. 398²¹ i art. 391 k.p.c.